

Sygnatura akt XI C 910/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 2 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant:Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 lutego 2017r. we W.

sprawy z powództwa E. M.

przeciwko W. K.

o zapłatę 30 000 zł.

I. powództwo oddała;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2400 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje powodowi, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej kwotę 1537,10 zł. tytułem zwrotu kosztów opinii biegłych, które to kwoty zostały tymczasowo wydatkowane ze środków budżetowych tut. Sądu.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18 czerwca 2013 r. E. M. domagał się zasądzenia od W. K. kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę spowodowaną pobiciem powoda przez pozwanego w dniu 20 czerwca 2010 r.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 20 czerwca 2010 r. został on pobity przez pozwanego, który pijany wdarł się do mieszkania powoda, a następnie bił i kopał po całym ciele. W wyniku tego zdarzenia powód doznał urazu kręgosłupa, dlatego też domaga się za poniesioną przez siebie z tego tytułu krzywdę zadośćuczynienia.

Pozwany W. K. reprezentowany przez pełnomocnika w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że w dniu 20 czerwca 2010 r. udał się do mieszkania powoda i uderzył go, będąc sprowokowany zachowaniem powoda względem matki pozwanego. Zaprzeczył natomiast ażeby bił powoda wielokrotnie, w tym kopał powoda, gdy ten leżał oraz aby w chwili zdarzenia znajdował się pod wpływem alkoholu.

Ponadto pozwany podniósł, iż stwierdzone u powoda nasilone zmiany zwyrodnieniowe oraz wytwórcze w okolicach kręgów szyjnych nie mogły być spowodowane zachowaniem pozwanego, lecz istniejącym od dawna procesem chorobowym, bowiem tak opisane zmiany u człowieka w wieku 67 lat musiały się rozwijać przynajmniej od 10 lat i są konsekwencją jego wieku.

Pozwany zwrócił również uwagę na fakt, że załączona przez powoda dokumentacja medyczna została wykonana po tym, jak powód brał udział w wypadku komunikacyjnym w dniu 2 sierpnia 2010 r. i podczas niego właśnie mogło dojść do urazu odcinka szyjnego kręgosłupa, a w konsekwencji do zwiększenia dolegliwości bólowych.

Niezależnie od powyższego pozwany podniósł zarzut powagi rzeczy ugodzonej, wskazując, że w celu polubownego rozwiązania sporu strony zawarły porozumienie, w którym to pozwany zobowiązał się uiścić powodowi kwotę 2.000 zł, powód zaś zrzekł się w stosunku do pozwanego wszelkich roszczeń mających związek ze zdarzeniem z dnia 20 czerwca 2010 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2010 r. w godzinach wieczornych pozwany W. K. przyszedł do mieszkania powoda E. M.. Pozwany był nietrzeźwy. Między mężczyznami doszło do kłótni, w efekcie której pozwany W. K. zaczął uderzać powoda pięściami po głowie i kopać po całym ciele. Zajście trwało około 5 minut. Na skutek silnego uderzenia w głowę powód upadł na podłogę, co spowodowało krótkotrwałą utratę przytomności.

/dowód:

- zeznania świadka B. S. – protokół rozprawy z 20.03.2014 r., czas nagrania: 00:20:57-01:07:41, k. 55v-56v;
- przesłuchanie powoda – protokół rozprawy z 12.06.2014 r., k. 79-79;
- przesłuchanie pozwanego – protokół rozprawy z 25.09.2014 r., czas nagrania: 00:26:34-00:32:33, k. 81v/

Powód został przewiezony karetką pogotowia ratunkowego do Wojewódzkiego Szpitala (...) przy ul. (...) we W., gdzie przebywał do 24 czerwca 2010 r. Rozpoznano u niego uraz głowy, stłuczenie oka lewego i wstrząśnienie mózgu. Po wykonaniu badań diagnostycznych, w tym tomografii komputerowej pacjenta zakwalifikowano do leczenia zachowawczego. W trakcie pobytu w oddziale nie zaobserwowano cech wzmożonego ciśnienia śródczaszkowego, niedowładów oraz objawów ogniskowego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego. Z uwagi na dyskretnie poszerzoną źrenicę oraz zaburzenia widzenia w oku lewym pacjenta konsultowano okulistycznie. Został wypisany w stanie ogólnym i miejscowym dobrym z zaleceniami kontroli w poradni neurologicznej po okresie 1 miesiąca, kontroli w poradni okulistycznej w okresie 2 tygodni, unikania wysiłku fizycznego przez okres 1 miesiąca oraz bezwzględny zakaz spożywania alkoholu oraz palenia tytoniu. Stwierdzono nasilone zmiany zwyrodnieniowo - wytwórcze na przednich krawędziach trzonów od C4 do C7.

/dowód:

- karta informacyjna – k. 14-15/

W dniu 17 grudnia 2010r. powód był konsultowany neurologicznie; stwierdzono poprawę samopoczucia, zmniejszenie bóli i zawrotów głowy, zmniejszenie bóli kręgosłupa szyjnego. Warunkowo dopuszczono powoda do pracy od 19 grudnia 2010r. W dniu 5 kwietnia 2013r. powód otrzymał skierowanie do pracowni USG celem wykonania USG tętnic dogłowych.

/dowód:

-dokumentacja medyczna k- 10, 11, 13/

W dniu 4 stycznia 2013r. powód zgłosił się w Zakładzie Medycyny Sądowej UM we W. celem poddania się badaniom; w wyniku badania stwierdzono u powoda zmiany zwyrodnieniowe odcinka szyjnego kręgosłupa, zespół korzeniowy szyjny na tle wypuklin C3-C7 oraz przepukliny krążka C7- (...) z następowym bólowym ograniczeniem ruchomości szyi oraz osłabieniem siły mięśniowej i drętwieniem kończyn górnych. W dniu 10 lutego 2013r. powód złożył doniesienie o popełnieniu przestępstwa przez pozwanego; dochodzenie zostało prawomocnie umorzone.

/dowód: - świadectwo sądowo-lekarskich oględzin ciała k – 9/

- postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Psie Pole o umorzeniu dochodzenia z dnia 15 marca 2013r. i postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 9 maja 2013r. w sprawie XIIKp 200/13 – k-23, 39-41 w aktach 1Ds. 335/15 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Psie Pole.

Doznany przez powoda na skutek zdarzenia – pobicia z dnia 20 czerwca 2010 r. długotrwały uszczerbek na zdrowiu w związku z urazem kręgosłupa szyjnego oznaczony przez biegłego lekarza ortopedę wynosi 3%. Zdarzenie (pobicie), w wyniku którego powód doznał urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, urazu twarzoczaszki i kręgosłupa szyjnego skutkuje do chwili obecnej bólami i zawrotami głowy, bólami kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, lecz jedynie niewielkiego stopnia. Dolegliwości te nasilają się przy zmianach pogodowych oraz w sposób zasadniczy utrudniają czynności życia codziennego. Z powodu przebytego urazu mogą nasilić się dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego połączone ze wzmożonym napięciem mięśni karku ograniczające jego ruchomość.

Uraz ten nie pozostawił trwałych ani długotrwałych następstw neurologicznych. Główną przyczyną dolegliwości bólowych u powoda są duże zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne, które nie powstały w wyniku pobicia. Zmiany zwyrodnieniowo#dyskopatyczne musiały powstać znacznie wcześniej. Zmiany te mogą powodować okresowo duże bóle kręgosłupa szyjnego i bóle głowy. Uraz mógł jedynie spowodować przejściowe nasilenie dolegliwości bólowych związanych z tymi zmianami. Obecny stan zdrowia powoda, duże dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego są wynikiem zmian zwyrodnieniowych dyskopatycznych, nie są wynikiem urazu. Nie ma więc żadnych podstaw by sądzić, że u powoda wystąpią jeszcze jakieś neurologiczne następstwa przebytego urazu.

Po przebyłym urazie powód nie wymagał opieki osób trzecich. Przebyty uraz w sposób nieznaczny ograniczył aktywność życiową i codzienne funkcjonowanie.

/dowód:

- opinia biegłego z zakresu chirurgii ortopedii z dnia 22.01.2015 r. – k. 97-101;
- opinia biegłego z zakresu neurologii z dnia 7.05.2016 r. – k. 168-171/

W dniu 27 czerwca 2010 r. powód zawarł z pozwanym ugodę, na mocy której tytułem zadośćuczynienia otrzymał od pozwanego kwotę 2.000 zł. Kwota ta miała zaspokoić wszelkie roszczenia powoda względem pozwanego.

/dowód:

- oświadczenie powoda z 27.06.2010 r. – k. 41;
- zeznania świadka B. S. – protokół rozprawy z 20.03.2014 r., czas nagrania: 00:20:57-01:07:41, k. 55v-56v;
- zeznania świadka G. K. – protokół rozprawy z 20.03.2014 r., czas nagrania: 01:07:41-01:18:40, k. 56v-57;
- zeznania świadka M. W. – protokół rozprawy z 20.03.2014 r., czas nagrania: 01:18:40-01:38:50, k. 57-57v;
- zeznania świadka L. M. – protokół rozprawy z 20.03.2014 r., czas nagrania: 01:39:00-02:02:51, k. 57v-58;
- przesłuchanie powoda – protokół rozprawy z 12.06.2014 r., k. 79;
- przesłuchanie pozwanego – protokół rozprawy z 25.09.2014 r., czas nagrania: 00:26:34-00:32:33, k. 81v/

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o wyżej wymieniony osobowy i rzeczowy materiał dowodowy.

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów załączonych do akt sprawy, w tym dokumentacji medycznej oraz oświadczeniu powoda z dnia 27 czerwca 2010 r. o zawartej z W. K. ugodzie. W ocenie Sądu dokumenty te nie

budziły żadnych wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności. Żadna ze stron nie kwestionowała, że zawarcie ugody miało miejsce, nie zakwestionowała również jej treści. Dowód ten Sąd uznał za wystarczający do przyjęcia, że strony zawarły ugodę pozasądową wyczerpującą wszelkie roszczenia. Okoliczność ta znalazła potwierdzenie również w osobowych źródłach dowodowych – zeznaniach świadków M. W., L. M., G. K..

Celem ustalenia ewentualnych następstw pobicia powoda przez pozwanego, Sąd oparł się na opiniach biegłych z zakresu ortopedii i neurologii. Sporządzone przez biegłych opinie dotyczące stanu zdrowia powoda Sąd uznał za rzetelne. Wiadomości specjalne, jakimi dysponują biegli pozwolili na wszechstronne i wyczerpujące sporządzenie opinii, które poprzedzało badanie powoda, przeprowadzenie wywiadu, a także dokonanie dogłębnej analizy materiałów zgromadzonych w aktach w postaci przedłożonej przez powoda dokumentacji medycznej, a także wykonali własne badania.

Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom świadków M. W., L. M., G. K. w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 20 czerwca 2010 r., bowiem żadna z tych osób bezpośrednio w nim nie uczestniczyła. W tym zakresie Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o zeznania świadka B. S. oraz przesłuchanie stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Powód E. M. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego W. K. kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę spowodowaną pobiciem powoda przez pozwanego w dniu 20 czerwca 2010 r.

Podstawę prawną żądania powoda stanowią przepisy art. 415 k.c., art. 444 § 1 k.c. oraz zart. 445 § 1 k.p.c. W myśl art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Zgodnie z art. 445 § 1 k.p.c. w tych przypadkach Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznana krzywdę. Przesłankami odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego, które warunkują powstanie obowiązku naprawienia przez sprawcę szkody w rozumieniu przepisów dotyczących reżimu deliktowego są: szkoda w znaczeniu uszczerbku w dobrach osoby poszkodowanej, zdarzenie wyrządzające szkodę (czyli działanie lub zaniechanie działania) oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zdarzeniem. Nadto przesłanką konieczną będzie także zawinienie sprawcy zdarzenia – art. 415 k.c.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut powagi rzeczy ugodzonej.

W ocenie Sądu zarzut powagi rzeczy ugodzonej jest zasadny. Zawarcie przez powoda w dniu 27 czerwca 2010 r. z pozwanym ugody pozasądowej obejmującej wszelkie roszczenia związane ze zdarzeniem z dnia 20 czerwca 2010 r. i zrzeczenie się przez niego wszelkich roszczeń na przyszłość uniemożliwia zasądzenie dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z art. 917 k.c., istotą ugody jest czynienie sobie wzajemnych ustępstw w zakresie oczekiwanych rezultatów stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. Z uwagi na fakt, iż ugoda ma zmierzać do rozwiązania i zażegnania sporu to stwierdzić należy, że rozmiar i rodzaje ustępstw pozostają jedynie w gestii zainteresowanych stron. Mogą one być bardzo różne i obiektywnie nie muszą być jednakowo ważne.

Ugodę należy uznać za dwustronne oświadczenie woli – umowę. Kończy ona spór w sposób kompromisowy, wyjaśniając niepewność w odniesieniu do stosunku istniejącego między skonfliktowanymi stronami. Tym samym ugoda może zostać zawarta tylko wtedy, gdy między stronami istnieje już stosunek prawny. Jej celem jest uchylenie niepewności, zapewnienie ich wykonania albo uchylenie obejmującego stosunek prawny sporu, który już zaistniał bądź może zaistnieć w przyszłości. Ugoda jest czynnością prawną, której podstawę materialnoprawną stanowią przepisy art. 917 i 918 k.c. Ugoda taka nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej, gdyż ta przynależna jest tylko

prawomocnym orzeczeniem stanowiącym osądzenie sprawy (np. wyrokom), natomiast kształtuje stan prawny wyrażający się w rzeczy ugodzonej (*res transacta*). Stąd też w razie wytoczenia powództwa o roszczenie objęte treścią ugody pozwany może podnieść tzw. zarzut rzeczy ugodzonej, który jest zarzutem merytorycznym, co w przypadku jego uwzględnienia prowadzi do oddalenia powództwa.

Istotą ugody jest czynienie sobie wzajemnie ustępstw w zakresie oczekiwanych rezultatów stosunku prawnego, które należy zaliczyć do przedmiotowo istotnych elementów ugody (wyrok SN z 24 lipca 2002 r., I CKN 915/00, LEX nr 56895). Wzajemne ustępstwa czynione sobie przez strony ugody nie muszą być ponadto *expressis verbis* wymienione w treści ugody. O kwalifikacji ustępstw przesądza ich porównanie do rozumienia przez każdą z nich treści stosunku prawnego i przekonanie o rodzaju oraz wielkości roszczeń z niego wynikających (wyrok SN z 7 lutego 2006 r., IV CK 393/05, LEX nr 180811). Ustępstwa te mogą polegać na zmodyfikowaniu wysokości czy nawet rodzaju świadczeń, do jakich zobowiązane są strony (wyrok SN z 16 lutego 2005 r., IV CK 502/04, LEX nr 177277; wyrok SN z 22 września 2005 r., IV CK 94/05, LEX nr 187118).

Przenosząc powyższe rozważania prawne na grunt omawianej sprawy wskazać należy, iż strony skutecznie zawarły ugodę regulującą ich wzajemne roszczenia i uprawnienia w związku ze zdarzeniem z dnia 20 czerwca 2010r. Co prawda wzajemne ustępstwa E. M. i W. K. nie zostały w jej treści wyrażone, ale zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem ustępstwa nie muszą być wyartykułowane w treści ugody (wyr. SN z 7.2.2006 r., IV CK 393/05, L.; wyr. SN z 3.12.2009 r., II PK 104/09, L.).

Literalna wykładania treści oświadczenia powoda wprost wskazuje, iż powód wyraźnie i świadomie zrzekł się dochodzenia wszelkich roszczeń związanych z przedmiotowym zdarzeniem. Ponadto z jej treści nie wynika, że objęto nią jedynie niektóre z roszczeń, co implikuje konieczność przyjęcia, że strony uregulowały wszystkie elementy łączącego je stosunku.

Umowa ugody jako czynność prawna podlega wszelkim przepisom o wymogach skuteczności oświadczeń woli, mają więc do niej zastosowanie przepisy ogólne dotyczące sposobów zawarcia umowy i formy czynności prawnych.

Forma umowy ugody jest w zasadzie dowolna, jeżeli jednak dla określonej czynności prawnej z uwagi na jej przedmiot wymagana jest forma szczególna, to i ugoda powinna być zawarta w takiej formie. Taki przypadek tu nie zachodzi. Oznacza to możliwość sporządzenia ugody w formie zupełnie dowolnej, łącznie z ustną. Kwestią odrębną jest zagadnienie udowodnienia faktu skutecznego zawarcia ugody. W niniejszym postępowaniu pozwany podnosząc zarzut rzeczy ugodzonej w należyty sposób uprawdopodobnił za pomocą pisma w postaci oświadczenia powoda z dnia 27 czerwca 2010 r. strony, czas i treść dokonanej czynności prawnej.

Co istotne, powód w żaden sposób nie zakwestionował powołanego przez pozwanego faktu zawarcia ugody. Nie dokonał również skutecznego podważenia jej skutków.

Zgodnie z art. 918 k.c., uchylenie się od skutków prawnych ugody zawartej pod wpływem błędu jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy błąd dotyczy stanu faktycznego, który według treści ugody obie strony uważały za niewątpliwy, a spór albo niepewność nie byłyby powstały, gdyby w chwili zawarcia ugody strony wiedziały o prawdziwym stanie rzeczy.

Ponadto nie można uchylić się od skutków prawnych ugody z powodu odnalezienia dowodów co do roszczeń, których ugoda dotyczy, chyba że została zawarta w złej wierze.

Problematyka możliwości uchylenia się od skutków prawnych ugody zawartej pod wpływem błędu w odniesieniu do ugody została uregulowana w sposób szczególny. Tym samym zagadnienie to w sposób całościowy i wyczerpujący reguluje art. 918 k.c., wyłączając w tym zakresie stosowanie art. 84 k.c. Art. 917 k.c. nie wymaga żeby strony ugody obejmowały swoją świadomością pewność rzeczywistego stanu rzeczy; przesłanką uchylenia się od skutków ugody jest natomiast tylko zgodne przyjmowanie przez strony, że stan ten jest niewątpliwy. Dopiero okazanie się, że obiektywnie stan ten był inny i że w tym innym stanie do ugody by nie doszło, mogłoby uczynić skutecznym uchylenie się od skutków ugody (wyrok SN z dnia 9 listopada 2004 r., IV CK 172/04, LEX nr 277125). Błąd dotyczący ugody musi

zatem odnosić się nie do treści zawartej umowy, lecz do stanu faktycznego, rozumianego jako ogół zdarzeń prawnych decydujących o powstaniu i istnieniu stosunku prawnego. Błędne wyobrażenie dotyczące stanu faktycznego musi przy tym istnieć po obu stronach ugody; błąd jednej z nich nie daje możliwości uchylecia się od skutków prawnych złożonego oświadczenia. Uchylenie się od skutków prawnych ugody zawartej pod wpływem błędu następuje w sposób określony w art. 88 k.c., a więc przez oświadczenie na piśmie złożone drugiej stronie. Uprawnienie to wygasa z upływem roku od wykrycia błędu.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodzą powyższe przesłanki do skutecznego uchylecia się przez powoda od skutków prawnych ugody. Wprawdzie podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 12 czerwca 2014 r. powód oświadczył, że w chwili zawierania ugody nie dysponował wynikami badań, przez co nie znał swego stanu zdrowia, a co za tym idzie: rozmiarów krzywdy, niemniej jednak przeczą temu poczynione przez Sąd ustalenia stanu faktycznego. Do zawarcia ugody doszło w dniu 27 czerwca 2010 r., czyli zaledwie 3 dni po wyjściu powoda ze szpitala, w którym spędził 4 dni. W trakcie pobytu powoda w szpitalu wykonano serię badań diagnostycznych, w tym tomografię komputerową głowy. Brak zatem podstaw do uznania, że w trakcie zawierania ugody powód nie dysponował wynikami badań. Co prawda początkowo objawy uszkodzeń spowodowanych przez zdarzenie z 20 czerwca 2010 r. mogły nie być widoczne, niemniej jednak po odbyciu dalszych konsultacji lekarskich w grudniu 2010 r. oraz w latach następnych powód również nie uchylił się od skutków zawartej ugody, zaś złożone na rozprawie w dniu 12 czerwca 2014 r. oświadczenia powoda uchybiają zarówno formie, jak i terminowi określonym w powoływanym art. 88 k.c.

Pozwany, co w niniejszym postępowaniu było bezsporne, wypłacił powodowi kwotę 2.000 zł, powód zaś zadośćuczynienie przyjął. Wykonanie ugody doprowadziło tym samym do wygaśnięcia stosunku prawnego łączącego strony (wyr. SN z 26.06.2008 r., II CSK 98/08 Legalis).

Dokonując oceny czy zawarta ugoda jest zgodna z ustawą i z zasadami współzycia społecznego (art. 58 k.c.) Sąd nie znalazł podstaw do uznania niedopuszczalności jej zawarcia. Ingerencja sądowa w treść umowy (ugody) musi być zarezerwowana dla sytuacji wyjątkowych, szczególnie rażących. W przeciwnym razie, ingerencja taka prowadziłaby do pozbawienia podmiotów prawa cywilnego szerokiego pola swobody decyzyjnej (wyr. SN z 8.12.2010 r., V CSK 157/10). Przy ocenie zgodności ugody z zasadami współzycia społecznego należy dokonywać oceny in casu, z uwzględnieniem przyczyn, które doprowadziły do zawarcia ugody i okoliczności temu zawarciu towarzyszących, w szczególności gdy jedna ze stron wykorzystuje w sposób naganny swą silniejszą pozycję lub nietypową sytuację, działając celowo na niekorzyść drugiej strony (wyr. SN z 13.9.2001 r., IV CKN 475/00, L., oraz z 18.3.2008 r., IV CSK 478/07, L.).

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd był zobligowany do oddalenia powództwa w całości z uwagi na powagę rzeczy ugodzonej, co znalazło to wyraz w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II i III sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Mając na względzie wynik sprawy pozwanemu jako stronie wygrywającej należał się zwrot kosztów postępowania, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł ustalone w oparciu o przepis § 6 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U. z 2013 r., poz. 461, o czym Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku).

W punkcie III Sąd włożył na powoda także obowiązek uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu kwoty 1.537,10 zł tytułem kosztów opinii biegłych, bowiem całość kosztów należnych biegłym w niniejszej sprawie została tymczasowo wypłacona ze środków Skarbu Państwa.